

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 1739/05
04.05.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: mr Jadranke Injac, predsednika veća, Borivoja Bunjevačkog i Zoje Popović, članova veća, sa savetnikom Ljiljanom Petrović, kao zapisničarem, rešavajući u upravnom sporu po tužbi tužilja AA i BB, protiv osporenog rešenja tuženog Ministarstva finansija Republike Srbije, Sektor za imovinsko-pravne poslove, 07 broj 463-02-00324/04 od 21.12.2004. godine, u predmetu građevinsko zemljište, nakon održane nejavne sednice veća na dan 04.5.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE UVAŽAVA i PONIŠTAVA rešenje Ministarstva finansija Republike Srbije, Sektor za imovinsko-pravne poslove, 07 broj 463-02-00324/04 od 21.12.2004. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem tuženog odbijena je, kao neosnovana, žalba tužilja AA i BB, izjavljena protiv rešenja Odeljenja za imovinsko-pravne poslove Opštinske uprave opštine Vračar, br. 46-29/04 od 03.9.2004. godine, a kojim ožalbenim rešenjem se odbija zahtev tužilja za utvrđivanje prava korišćenja na neizgrađenom ostalom građevinskom zemljištu na kat. parc. br. aa, KO VV, u ___.

U podnetoj tužbi tužilje pobijaju zakonitost rešenja tuženog organa zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede pravila postupka i pogrešne primene materijalnog prava. U tom smislu navode da je prvostepeno i drugostepeno rešenje nepravilno i nezakonito, jer je doneto pogrešnim tumačenjem materijalnog prava i to odredbe čl. 84. Zakona o planiranju i izgradnji. Ističu da prvostepeni organ, a što je u potpunosti prihvatio i tuženi kao drugostepeni organ, nije izveo sve potrebne dokaze koje su tužilje predlagale čime je došlo do povrede pravila upravnog postupka, a sve na štetu tužilja. Takođe ukazuju da je prvostepeni organ obrazlažući svoju odluku pogrešno tumačio čl. 84. Zakona o planiranju i izgradnji, navodeći da je na dan stupanja Zakona o nacionalizaciji najamnih zgrada i građevinskog zemljišta predmeta kat. parcela bila izgrađena, te da stoga nema mesta primeni čl. 84. ovog Zakona. Ovakvo zaključivanje nema pravnog osnova i zasnovano je na pogrešnom tumačenju čl. 84. Zakona, te dovodi do nepotpunog i pogrešnog utvrđivanja činjeničnog stanja, povredom osnovnih načela iz čl. 5. i čl. 10. Zakona o opštem upravnom postupku. Dalje ističu da predmetna kat. parc. br. aa, KO VV, sada pripada kategoriji ostalog neizgrađenog građevinskog zemljišta, a što je organ mogao da utvrdi da je izvršen uviđaj na licu mesta i ispoštovan čl. 125. i čl. 184. Zakona o opštem upravnom postupku. Predlažu da sud tužbu uvaži i poništi osporeno rešenje.

Tuženi organ u odgovoru na tužbu, je ostao u svemu pri razlozima iznetim u obrazloženju osporenog rešenja i predložio je da sud tužbu odbije, kao neosnovanu.

Po oceni navoda tužbe, odgovora na tužbu i svih spisa ove upravne stvari, Vrhovni sud Srbije je našao:

Tužba je osnovana.

Prema obrazloženju osporenog rešenja, tuženi organ je navedenu odluku iz dispozitiva istog doneo sa razloga što je, između ostalog, ocenio da iz spisa predmeta proizilazi da su tužilje kao zakonski naslednici pokojnog PP, ranijeg sopstvenika k.p. br. aa, KO VV, zkul. vv, u površini od ___ m² podnele zahtev za utvrđivanje prava korišćenja povodom koga im je prvostepeni organ ožalbenim rešenjem odbio zahtev za utvrđivanje prava korišćenja na neizgrađenom ostalom građevinskom zemljištu, nalazeći da se za to nisu stekli uslovi iz čl. 84. Zakona o planiranju i izgradnji ("Službeni glasnik RS", br. 47/03). Po mišljenju tuženog prvostepeni organ je pravilno postupio kada je ožalbenim rešenjem odbio zahtev tužilja, s obzirom da je izgrađena građevinska parcela br. aa, KO VV, površine ___ m², na kojoj se nalazi kuća br. __, sa tri zgrade i dvorištem u __, nacionalizovana i postala društvena svojina na osnovu Zakona o nacionalizaciji, te da iz tih razloga nema uslova za utvrđivanje prava korišćenja tužiljima na navedenoj nepokretnosti. Imajući u vidu ovakvo činjeničnog stanje, po nalaženju tuženog, navodi žalbe tužilja da organ nije izvršio uviđaj na licu mesta su tačni, ali bez uticaja na suštinski drugačiju odluku u ovom upravnom predmetu, jer je u trenutku nacionalizacije navedena parcela bila izgrađena, te iz tih razloga i nema osnova za primenu čl. 84. Zakona o planiranju i izgradnji, na osnovu čega je tuženi doneo odluku kao u dispozitivu osporenog rešenja shodno čl. 230. Zakona o opštem upravnom postupku.

Međutim, po nalaženju Vrhovnog suda Srbije, osnovano se navodima tužbe ukazuje na nezakonitost rešenja tuženog. Ovo pre svega sa razloga što protivno čl. 199. st. 2. Zakona o opštem upravnom postupku, tuženi u obrazloženju osporenog rešenja ne navodi razloge za rešenje kakvo je dato u dispozitivu istog, s obzirom da tuženi dispozitivom istog odbija žalbu, nalazeći da je pravilno rešeno prvostepenim rešenjem o odbijanju navedenog zahteva tužilja. Tuženi se pri tom u obrazloženju poziva samo na činjenicu da se za utvrđivanje prava

predmetnog zahteva tužilja. Razem se pri tom u obrazloženju poziva samo na činjenicu da se za utvrđivanje prava korišćenja tužiljama na predmetnoj kat. parceli br. 1753 nisu stekli uslovi iz čl. 84. Zakona o planiranju i izgradnji ("Službeni glasnik RS", br. 47/03), obzirom da je predmetna katastarska parcela izgrađena građevinska parcela na kojoj se nalazi kuća br. __, sa tri zgrade i dvorištem u __, nacionalizovana i postala društvena svojina na osnovu Zakona o nacionalizaciji, te da iz tih razloga nema uslova za utvrđivanje prava korišćenja tužiljama na navedenoj nepokretnosti.

Međutim, upravo iz odredbe st. 2. tog člana se vidi da se ranijim sopstvenikom u smislu odredaba ovog člana smatra lice koje je po važećim propisima bilo njegov sopstvenik na dan stupanja na snagu Zakona o nacionalizaciji najamnih zgrada i građevinskog zemljišta ("Službeni list FNRJ", br. 52/58, 3/59, 24/59 i 24/62), pa time i da isto kao raniji sopstvenik ili pak njegov zakonski naslednik ima prema stavu 3. tog člana aktivnu legitimaciju (ovlašćena su lica) za podnošenje zahteva za utvrđivanje prava korišćenja iz stava 1. člana 84. Zakona o planiranju i izgradnji. Prema tome, očigledno se radi o razlozima tuženog u obrazloženju rešenja koja su protivrečna njegovoj odluci u dispozitivu istog. Takođe, tuženi kao ni prvostepeni organ nisu uopšte cenili činjenicu da takav zahtev za utvrđivanje prava korišćenja mogu podnositi svi zakonski naslednici ranijeg sopstvenika a da je u konkretnom slučaju zahtev potpisao jedan zakonski naslednik a da ih prema stanju u spisima ima još dvoje.

Zbog svega navedenog, nadležni organ će u ponovnom postupku otkloniti sve prethodno navedene propuste na koje mu je ukazano ovom presudom i doneti novo na zakonu zasnovano rešenje, pri čemu je vezan pravnim shvatanjem i primedbama ovog suda u pogledu postupka iz iste presude na osnovu čl. 61. Zakona o upravnim sporovima.

Sa iznetih razloga, nalazeći da su osnovani navodi tužbe da je osporenim rešenjem povređen zakon na štetu tužilja, Vrhovni sud Srbije je na osnovu čl. 41. st. 2., u vezi čl. 38. st. 2. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ", br. 46/96), rešio kao u dispozitivu ove presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

dana 04.5.2006. godine, U. 1739/05

Zapisničar, Predsednik veća - sudija,

Ljiljana Petrović, s.r. mr Jadranka Injac, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

JK